

Клифърд Саймък

Златните буболечки

Този ден започна отвратително.

От другата страна на алеята Артър Белсън включи своя оркестър в шест часа и ме накара да се надигна и седна в леглото.

Казвам ви, Белсън си изкарваше хляба като инженер, но неговата страст беше музиката. И тъй като бе инженер, той не можеше да седи мирно. Трябваше да създава безпорядък наоколо.

Преди година или две му хрумна идеята за симфоничен оркестър от работи, а човекът имаше талант. Това никой не можеше да отрече. Той започна да работи върху тази идея и конструира машини, които можеха да четат (не само да изпълняват, но и да четат) музиката от лента и построи машина за транскрибиране на лентите. После построи много от тези музикални машини в своята работилница в сутерена.

И започна да ги изпробва!

Работата бе експериментална, което е съвсем разбираемо, и налагаше реконструиране и настройване, а Белсън беше възискателен относно изпълнението на всяка отделна машина. Така той ги изпробваше продължително (и громко), не оставайки доволен докато не получише оркестровката точно по начина, по който мислеше, че трябва да се постигне.

В съседство се чуваха приказки за образуване на група на линча, но нищо не излезе. Това е една от неприятностите, които имахме с нашите съседи – ще те измъчат с приказки, но никога няма да направят нищо.

Засега поне никой не виждаше края на цялата тази белсънска врява. Изработването на секцията ударни инструменти му отне повече от година, а това бе достатъчно лошо. Но сега, когато започна със струнните инструменти, стана дори по-лошо.

Хелън седна до мен в леглото и постави ръце на ушите си, но не можеше да не чува. Белсън беше пусал звука с пълна сила, за да го почувства, както казваше той.

Може би вече е събудил всички съседи, помислих си аз.

– Е, това е то – казах аз и тръгнах да ставам.

– Искаш от мен да приготвя закуската ли?

– Би могла – отвърнах аз. – Никой не е в състояние да спи, когато е включено това нещо.

Когато тя започна да приготвя закуската, аз се отправих към градината зад гаража, за да видя как вървят моите гергини. Нямам нищо против да ви кажа, че бях очарован от тези гергини. Времето беше благоприятно и някои от тях щяха да са в най-добрия стадий на цъфтежа си точно за изложбата.

Тръгнах за градината, но изобщо не стигнах до нея. Така е в нашия квартал. Човек ще тръгне да върши нещо и изобщо няма да го свърши, защото някой вече го е срещнал и иска малко да си поговорят.

Този път беше Доби. Доби е доктор Дарби Уелс многоуважаван стар чуждак с бели бакенбарди, който живееше точно до нас. Всички го наричахме Доби, а той нямаше нищо против, защото в известен смисъл това бе символ за уважение към човека. Някога Доби е бил с известно реноме в университета и този прякор¹ бяха му дали неговите студенти. Прякорът не изопачаваше името му, а по-скоро подчертаваше някогашния му интерес към блатните насекоми.

Сега Доби беше пенсионер, който няма какво друго да прави, освен да води дълги и безцелни разговори с всеки, който успее да хване.

Щом го зърнах, вече знаех, че съм станал негова жертва.

– Мисля, че човек, който има хоби, е за възхищение – каза Доби, облягайки се на оградата и впускайки се в дълга дискусия веднага щом се оказах на разстояние, на което може да го чувам. – Но твърдя най-учтиво, че е егоистично от негова страна да го практикува така шумно още с пукването на зората.

– Имате предвид това – казах аз, посочвайки с палец дома на Белсън, от който пищенето и мяукането продължаваше да излиза с пълна сила.

– Точно така – отвърна Доби, чешейки сериозно замислен белите си бакенбарди. – Сега, обърни внимание, нито за миг не бих отказал на човека най-голямото си възхищение...

– Възхищение ли? – попитах аз.

Имаше случаи, когато ми беше трудно да разбере Доби. Не толкова поради надутия начин, по който говореше, а поради начина, по който мислеше.

– Точно така – ми каза Доби. – Не заради машините му, макар да са чудо на електрониката, а заради начина по който е проектирал своите ленти. Машината, която е пригодил да върти тези ленти е най-универсалната измишльотина. Понякога дори прилича на човешко същество.

– Когато бях момче – казах аз, – ние свирихме на пиано, което се задействаше от лента.

– Да, Рандъл, имаш право – призна Доби. – Принципът е този, но изпълнението... помисли за изпълнението! Всички тези стари пиана само са дрънкали, а Белсън е вложил в своите ленти най-нежните нюанси.

1. Dobby – дух, таласъм – Б.пр.

– Трябва да съм ги пропуснал – отвърнах безмилостно аз. – Чух само шум.

Говорихме за Белсън и оркестъра му, докато Хелън ме извика за закуска.

Едва седнах и тя извади листа с оплакванията.

– Рандъл – каза решително тя, – кухнята отново гъмжи от мравки. Те са толкова малки, че едва се виждат и внезапно попадат във всичко.

– Мислех, че си се избавила от тях – отвърнах аз.

– Избавих се. Проследих ги до гнездото и ги залях с вряла вода, но този път е твой ред.

– Разбира се – обещах аз. – Веднага ще свърша тази работа.

– Така каза и последния път.

– Бях готов да я свърша – отвърнах аз, – но ти ме изпревари.

– И това не е всичко – продължи тя. – Горے, на таванското прозорче, има оси. Онзи ден ужилиха малкото момиче на Монтгомери.

Хелън се готвеше да каже още нещо, когато Били, нашето единадесетгодишно момче, изтрополи надолу по стълбите.

– Татко, виж! – извика възбудено той, протягайки към мен малка пластмасова кутийка. – Тук имам нещо, което никога преди не съм виждал.

Не попитах какво е това нещо. Знаех, че е поредното насекомо. Миналата година събираше марки, а тази – насекоми. Все си е друго да имаш за най-близък съсед ентомолог без работа.

Взех кутията без ентусиазъм.

– Божа кравица – казах аз.

– Не, не е това – отвърна Били. – Твърде е голяма, за да бъде калинка. Точките са различни, а и цветът съвсем не е същият. Той е златист, докато на божата кравица е оранжев.

– Я гледай – казах нетърпеливо аз. – Хлапето прави всичко само да не чете.

– Четох – възрази Били. – Прегледах цялата книга, но не можах да открия такава буболечка.

– О, за Бога – отсече Хелън, сядай и закусвай. Достатъчно лошо е, че гъмжим от мравки и оси и без да си губиш цялото време да ловиш други буболечки.

– Но, мамо, това е с образователна цел – възрази Били. – Така казва доктор Уелс. Той казва, че съществуват седемстотин хиляди известни фамилии насекоми...

– Къде я намери, синко? – попитах аз малко засрамен от начина, по

който се нахвърлихме върху него.

– Точно в моята стая – отвърна Били.

– В къщата! – изпищя Хелън. – Мравките не са достатъчно зло...

– Веднага, след като закуся, ще ги покажа на доктор Уелс.

– Не досаждай на Доби, де.

– Надявам се, че много му досажда – каза със стиснати устни Хелън. – Точно Доби е причина, Били да започне да се занимава с тази глупост.

Подадох кутията обратно на Били. Той я постави до чинията си и започна да яде.

– Рандъл – продължи Хелън с третото си оплакване, – не зная какво да правя с Нора.

Нора беше чистачката, която идваше два пъти седмично.

– Какво е направила този път?

– Става дума за това, което не е направила. Тя просто не избърсва праха. Само размахва парцала и толкова. Не помества нито лампа, нито ваза.

– Ами тогава намери някоя друга – предложих аз.

– Рандъл, ти не се чуваш какво говориш. Чистачки се намират трудно и човек не може да зависи от тях. Говорих с Ейми...

Слушах я и давах подходящите отговори. Всичко това бях слушал и преди.

Веднага щом привърших закуската, потеглих за работа. Беше рано да видя някой клиент, но имах да описвам няколко полици и малко друга работа и можех да използвам тези един-два часа повече.

Хелън ми телефонира малко след обяд. Беше разгневена.

– Рандъл – започна без предисловие тя, – някой е хвърлил камък в средата на градината.

– Пак ли?

– Голяма скала с овална форма. Смачкала е всички гергини.

– Гергините! – изкрещях аз.

– И най-странното нещо е, че няма никакви следи. Необходим е товарен камион, за да пренесе една така голяма скала и...

– Хайде, нека не се притесняваме. Колко точно е голяма скалата?

– Висока е почти колкото мен.

– Невъзможно! – разгорещих се аз и после се опитах да се успокоя. – Сигурно някой се е пошегувал.

Помъчих се да се сетя, кой би могъл да направи това, па макар и на шега, но не можах. Може би Джордж Монтгомери, но той бе сериозен

човек. Или Белсън, но инженерът бе твърде погълнат от музиката, за да прави шеги. Колкото до Доби бе немислимо някога да се е пошегувал.

– Някаква шега! – извика Хелън.

Никой от съседите, казах си аз, не би ми погодил подобен номер. Всички знаеха, че разчитам тези гергини да ми донесат още няколко първи награди.

– Ще си дойда рано – й казах аз – и ще видя какво може да се направи.

Казах го просто така, макар да знаех, че можеше да се направи твърде малко.

– Ще бъда у Ейми – каза Хелън. Ще се опитам да се прибера рано.

Положих всички усилия и приех още един предполагаем клиент, но не свърших работата твърде добре. През цялото време мислех за гергините.

Преустанових работа рано след обяд и купих от санитарния магазин препарат за унищожение на насекоми. На табелката пишеше, че е ефективен срещу мравки, хлебарки, оси, листни въшки и множество други вредители.

В къщи Били седеше на стълбището.

– Здравей, синко. Няма ли какво да правиш?

– Играхме с Томи известно време на войници, но се уморих.

Поставих препарата на кухненската маса и се отправих към градината. Били равнодушно ме последва.

Камъкът беше там, точно в средата на мястото с гергините и точно толкова голям, колкото бе казала Хелън. Изглеждаше странно. Той не само представляваше голям скален къс, но и целият бе на точки. На цвят бе бледочервен и имаше форма на почти съвършено кълбо.

Обиколих го, преценявайки вредите. По-голямата част от гергините бяха унищожени. Останали бяха само няколко. Нямахше нито следи, нито никакъв друг признак, които да указват как скалата е попаднала на това място. Лежеше на цели тридесет фута от алеята, сякаш някой бе използвал кран, за да я вдигне от каросерията на камиона. Това обаче не бе правдоподобно, защото по дължината на алеята имаше много жици от комуникационната мрежа.

Приблжих се до скалата и внимателно я огледах. Цялата ѝ повърхност бе покрита с малки несиметрични отвори (всеки от които не много по-дълбок от половин инч). Тук-там имаше и по-гладки места с по-тъмен отблясък, сякаш някои части от първоначалната повърхност бяха махнати. По-тъмните и по-гладки места имаха блясъка на добре

полирана восъчна повърхност и аз си спомних нещо от много отдавна, когато един мой едновременен приятел беше за кратко време колекционер на минерали.

Наведох се малко по-близо до гладката восъчна повърхност и ми се стори, че виждам в камъка едва забележими вълнообразни линии.

– Били, можеш ли да познаеш, дали един камък е ахат?

– Бога ми, татко, не мога. Но Томи може. Той е един вид колекционер на минерали. По цял ден търси различни видове камъчета.

Били се приближи и погледна една от полираните повърхности. Навлажни пръста си с език и го потърка върху восъчната повърхност, за да разкрие лъскавината на камъка.

– Не зная – каза той, – но мисля, че е ахат.

Били се отдръпна на известно разстояние и погледна скалата с уважение.

– Слушай, татко, ако това наистина е ахат, той е твърде голям. Искам да кажа, би струвал много пари, нали?

– Не зная. Може би.

– Сигурно един милион долара.

– Не чак толкова много – поклатих отрицателно глава аз.

– Веднага ще намеря Томи – каза Били.

Той изчезна като светкавица зад гаража и аз го чух да тича по шосето към дома на Томи.

Обиколих скалата няколко пъти и се опитах да преценя теглото ѝ, но няха необходимите познания да го сторя.

Върнах се в къщи и прочетох указанията върху кутията на препарата. Отворих я и опитах пръскачката дали работи.

И така, коленичих пред прага на кухнята и се опитах да открия пътя, който ползваха мравките, за да влязат в нея. Не можах да видя нито една, но от опит знаех, че са като точици и на всичко отгоре прозрачни, поради което трудно можеха да бъдат забелязани.

Вниманието ми привлече движението на нещо лъскаво в един от ъглите на кухнята. Обърнах се. По пода, придържаща се близо до перваза на дюшемето и насочваща се към сандъчето под мивката, се движеше златна бляскава точка.

Това бе още една от необичайно големите калинки.

Насочих пръскачката на препарата към нея и пуснах струята, но тя продължи да се движи и изчезна под сандъчето.

След като буболечката се скри, продължих да търся мравките, но не открих и следа от тях. Нито една не влизаше под вратата. Всъщност

ните една и не излизаше. Върху мивката и върху плота за храна нямаше никакви мравки.

Тогава свих зад ъгъла, за да започна операция „Оса“. Знаех, че ще бъде опасна. Гнездото се намирало на прозорчето на таванското помещение и бе трудно за достигане. Както стоях на разстояние и наблюдавах, реших, че единственото нещо, което мога да направя е да чакам да се стъмни. Така щях да съм сигурен, че всички оси са в гнездото. После щях да поставя стълба, да се кача по нея, да ги напръскам с препаратите и да се махна възможно най-бързо.

Това беше работа, за която, честно казано, нямаше кураж, но знаех от тона в гласа на Хелън по време на закуската, че няма отгъраване от нея.

Около гнездото летяха няколко оси и докато ги наблюдавах част от тях паднаха на земята.

Чудейки се какво става, пристъпих по-близо и тогава видях, че земята е покрита с мъртви и умиращи оси. Докато ги наблюдавах, падна още една оса и започна да се гърчи.

Повъртях се малко около гнездото, като се опитвах да видя по-добре какво става, но нищо не успях да забележа, освен че от време на време долу падаше по някоя оса.

Казах си, че това е добре дошло за мен. Ако нещо убиваше осите, то ми спестяваше труда да се освобождавам от тях.

Тъкмо се обърнах, за да занеса препаратите в кухнята, когато Били и Томи дотърчаха задъхани от възбуда откъм задния двор.

– Господин Марсдън – каза Томи, – тази скала там е ахат. Ивичест ахат.

– Ами това е чудесно – казах аз.

– Но вие не разбирате! – извика Томи. – Никой ахат не е толкова голям. Особено ивичестият. Никога не надминава големината на юмрук.

Последното имаше ефект. Вниманието ми бе привлечено и аз изтичах зад къщата, за да погледна още веднъж скалата в градината. Момчетата дойдоха, топуркайки зад мен.

Скалата беше красива. Протегнах ръка и я погалих. Помислих си, какъв късмет имам, че някой я е тупнал в моята градина. Изобщо бях забравил за гергините.

– Обзалагам се – ми каза Томи със светнали от възбуда очи, – че за нея можете да получите много пари.

Не отричам, че приблизително същата мисъл бе минала и през ума ми.

Протегнах ръка и побутнах скалата ей така, само да почувствам

масивността и реалността ѝ.

Щом я побутнах, тя леко се разлюля от натиска!

Учуден, аз я побутнах малко по-силно и тя отново се залюля.

Томи стоеше с ококорени очи.

– Странно, господин Марсдън – рече той. – По правило тя не би трябвало да се помръдне. Сигурно тежи няколко тона. Вие трябва да сте ужасно силен.

– Не съм силен – отвърнах аз. – Не чак толкова.

Отправих се с несигурна крачка към къщата и прибрах препаратата против вредители. После излязох и седнах угрижен на стъпалата.

От момчетата нямаше и следа. Вероятно бяха незабавно офейкали, за да разпространят новината сред съседите.

Ако това нещо беше ахат, както каза Томи; Ако скалата наистина беше един огромен ахат, тогава той представляваше фантастичен музееен експонат и можеше да донесе пари. Но в такъв случай защо бе толкова лек? Каквото и да е било десет души не би трябвало да могат да го помръднат.

Питах се също, какви бяха моите права, ако това нещо наистина беше ахат. Намираще се в мой имот и трябваше да бъде моя собственост. Но какво щеше да стане, ако се появеше някой и предявеше своите права?

Имаше и още нещо: Как бе попаднал тук?

Бях погълнат изцяло от безпокойството си, когато иззад ъгъла на къщата се появи Доби и седна на стъпалата до мене.

– Стават твърде странни неща – каза той. – Чух, че си имал в градината огромен ахат.

– Така ми каза Томи Хендерсън. Допускам, че е прав. От Били зная, че е колекционер на минерали.

– Велико нещо са хобитата – каза Доби, почесвайки се по бакенбардите. – Особено за децата. Научават много от тях.

– Да – съгласих се без ентусиазъм аз.

– Тази сутрин след закуска твоят син ми донесе едно насекомо за идентифициране.

– Казал съм му да не те безпокои.

– Радостен съм, че го донесе – каза Доби. – Никога досега не бях виждал такова.

– Прилича на калинка.

– Да – съгласи се Доби, – има *малка* прилика. Но не съм съвсем сигурен. Е, всъщност не съм дори сигурен, че изобщо е насекомо. Да си

кажа правичката, много повече прилича на костенурка. Категорично липсва сегментация на тялото му, каквато се среща при всяко насекомо. Външната му обвивка е изключително твърда, а главата и краката му могат да се скриват под нея. Освен това няма никакви мустачки. – Той поклати малко смутен глава. – Разбира се, че не мога да съм сигурен. Ще е необходимо много по-обширно изследване, преди да се направи опит да бъде класифицирано. Не си намерил повече от тях, нали?

– Преди малко видях едно да се движи по пода.

– Би ли имал нещо против следващия път, когато видиш някое, да го хванеш за мен?

– Разбира се, че не. Ще се опитам да ти уловя едно.

Удържах на думата си. След като си отиде, слязох в сутерена и потърсих за него една буболечка. Видях няколко, но не можах да хвана нито една. Отказах се с отвращение.

След вечеря дойде Артър Белсън, появявайки се внезапно на отсрещната страна на алеята. Трепереше от възбуда, но това не беше нещо необикновено за него. Той беше неспокоен като птица човек и не му трябваше много, за да се разстрои.

– Чух, че скалата в градината ти е ахат – ми каза той. – Какво възнамеряваш да правиш с нея?

– Ами, не зная. Предполагам, че ще я продам, ако някой пожелае да я купи.

– Може би струва много пари – каза Белсън. – Не може току-така да я оставиш навън. Може да мине някой и да я открадне.

– Мисля, че не мога да направя нищо по-добро – отвърнах аз. – Определено не мога да я преместя, а нямам намерение да не спя цяла нощ, за да я пазя.

– Не е необходимо да си буден цяла нощ – каза Белсън. – Аз мога да ти помогна. Ще поставим около нея мрежа от жици и ще ги свържем със звънец.

Не бях особено впечатлен от предложението му и се опитах да го разубеда, но той беше упорит като орел на заешка следа. Отиде до своя сутерен и се върна с кълбо жици и куфарче с инструменти. Впрегнахме се на работа.

Работихме почти докато стана време за лягане. Инсталирахме жиците и от вътрешната страна на кухненската врата поставихме звънец. Хелън го погледна кисело. Ахат или не, не й хареса идеята да й се бъркаме в кухнята.

Посред нощ дрънкането на звънца ме накара да скоча от леглото

си, чудейки се какъв е целия този шум. После си спомних и изтичах по стълбите. На третото стъпало отдолу нещо се търкулна под крака ми и ме изпрати с главата напред във всекидневната. Проснах се и плъзгайки се налетях на една лампа, която падна върху мен и ме удари по главата. Оплетен от шнура ѝ, се дотътрих до един стол.

Топче за игра, помислих си аз. Това проклето дете пак е пръснало топчетата си по цялата къща! Твърде голям е за това. Вече знае, че не трябва да оставя топчета по стълбите.

На проникващата през прозореца ярка лунна светлина видях топчето бързо да се премества. *Не се търкаляше, преместваше се!* По пода се местеха и други топчета. На лунната светлина се движеха бързо искрящи златни топчета.

И това не беше всичко. В средата на всекидневната стоеше хладилника!

Аларменият звънец продължаваше силно да звъни. Аз станах, освободих се от шнура на лампата и побързах към вратата на кухнята. Чух зад себе си Хелън да ме вика от площадката на стълбището.

Отворих вратата, излязох и, тичайки бос през мократа от росата трева, свих зад ъгъла на къщата.

До скалата стоеше едно объркано куче. Бе успяло да заплете един от краката си в глупавите жици на Белсън и сега стоеше там на три крака, мъчейки се да се освободи.

Извиках му и се наведох, за да потърся нещо, което да хвърля по него. Кучето внезапно се хвърли на една страна и успя да се освободи. После побегна панически по алеята.

Звънецът зад мен млъкна.

Обърнах се и са затътрих към къщата, чувствайки се като глупак.

Внезапно си спомних, че бях видял хладилника да стои във всекидневната. Но това не може да бъде, си казах аз. Хладилникът се намираще в кухнята, където му беше мястото, и никой не го беше местил. В края на краищата, нямаше причина да е другаде. Никой не би искал да го премества и дори да се бе опитал, щеше да вдигне достатъчно шум, за да събуди къщата.

Скалата и буболечките са ме разстроили и ми се привиждат разни неща, си казах аз.

Но това не беше вярно.

Хладилникът продължаваше да стои в средата на всекидневната. Щепселът бе изтръгнат от контакта и шнуруът се бе влачил по пода. Локвичка вода от бавно топящия се лед попиваше в килима.

– Това ще го повреди! – ми извика Хелън, която стоеше в един от ъглите и бе вторачила поглед в странстващия хладилник. – А храната ще се развали и...

Били, още полуспящ, слезе, препъвайки се, по стълбите.

– Какво става? – попита той.

За малко щях да му кажа за буболечките, които бях видял да лазят из къщата, но навреме се сдържах. Нямахме смисъл да тревожа повече Хелън.

– Нека преместим този сандък обратно на мястото му – предложих аз. – Тримата ще можем.

С влачене, бутане, теглене и повдигане успяхме да го върнем на мястото му и отново го включихме. Хелън намери няколко парцала и започна да бърше мокрият килим.

– Татко, имаше ли нещо при скалата? – попита Били.

– Някакво куче – отвърнах аз. – Нищо друго.

– Още от самото начало бях против това – заяви Хелън, която бе коленичила и яростно бършеше килима. – Беше голяма глупост. Никой нямаше да открадне скалата. Тя не е нещо, което можеш просто да вдигнеш и отнесеш. Този Артър Белсън е луд!

– Съгласен съм с теб – казах мрачно аз. – Но той е добросъвестен и решителен човек, мислещ от гледна точка на приспособленията...

– Не ще можем да мигнем – продължи тя. – Ще трябва цяла нощ да ставаме час по час, за да преследваме заблудени кучета и котки. Не вярвам скалата да е ахат. За всичко е виновен Томи Хендерсън.

– Томи е колекционер на минерали – възрази Били, защитавайки непоколебимо своя приятел. – Когато види ахат, може да го познае. Има пълна кутия от обувки с намерени от него ахати.

И сега, помислих си аз, тримата стоим тук и спорим за скалата, когато онова, което ни засяга (случило се по най-невероятен начин) е преместването на хладилника.

Тогава през главата ми мина една случайна мисъл, която дойде бърмчаща незнайно откъде и рикошира в мозъка ми.

Потреперих от нея, а тя отново се върна, зарови се в мен и остана там:

Ами, ако имаше някаква връзка между хладилника и буболечките?

Хелън стана от пода.

– Ето, това е най-доброто, което мога да направя – каза тя. – Надявам се, че килима не се е повредил.

Но никаква буболечка, си казах аз, не би могла да помести

хладилник. Нито хиляда буболечки. И още повече, никоя не би поискала. Никоя буболечка не я е грижа, дали хладилника е във всекидневната или в кухнята.

Хелън беше много делова. Тя просна парцала на мивката да съхне, а после отиде във всекидневната и загаси лампата.

– Няма да е лошо да се върнем в леглата – каза тя. – Ако имаме късмет, ще можем да поспим.

Отидох при алармения звънец зад кухненската врата и прекъснах връзката му с жицата, която водеше навън към скалата.

– Сега – казах аз на Хелън – ще можем да поспим.

Не очаквах, че ще бъда в състояние да дремна. Очаквах да остана буден и през остатъка от нощта, безпокойки се за хладилника. Но заспах, макар и не за дълго.

В шест и тридесет Белсън включи своя оркестър и ме вдигна от леглото.

Хелън се надигна и седна с ръце на ушите.

– О, пак ли! – извика тя.

Станах и затворих прозорците. Това малко намали шума.

– Сложи си възглавницата върху главата – посъветвах я аз.

Облякох се и слязох по стълбите. Хладилникът беше в кухнята и всичко изглеждаше, че е наред. Наоколо пълзяха няколко буболечки, но те с нищо не пречеа.

Направих малка закуска и после отидох на работа. Течеше вторият ден, в който отивах рано на работа. Ако това продължава, казах си аз, кварталът ще трябва да се обедини и направи нещо относно Белсън и неговия оркестър.

Работата вървеше отлично. Сутринта продадох две полици и подготвих третата.

Когато се върнах в службата рано след обяд, там ме чакаше някакъв индивид с безумен поглед.

– Вие сте Марсдън, нали? – попита той. – Вие сте човека, сдобил се с ахатова скала.

– Такава ми казаха, че е – отвърнах аз. Човекът беше дребен. Носеше развлечен сиво-кафяв панталон и високи обувки. На колана му висеше геоложко чукче.

– Чух за скалата-ахат – каза възбудено и малко войнствено той – и не можах да повярвам. Изобщо няма ахат, който да е достигал такава големина.

Не харесах държането му.

– Ако сте дошъл да спорите...

– Не е това причината – каза мъжът. – Казвам се Крисчън Бар. Разбирате, че съм колекционер на минерали. С това съм се занимавал през целия си живот. Имам голяма колекция. Президент съм на нашия клуб по минералогия. Печелил съм награди почти на всички изложби. И мисля, че ако имате такава скала...

– Да?

– Ами, ако имате подобна скала, мога да ви направя за нея едно предложение. Но първо бих желал да я видя.

Бутнах шапката си на тила и казах:

– Да вървим.

В градината Бар обикаляше очарован около скалата. Той навлажни палеца си и потри гладките места по повърхността ѝ. После се наведе близо до нея и я разгледа внимателно. Прекара замислено ръка по повърхността ѝ и промърмори нещо под нос.

– Е? – попитах аз.

– Ахат е – ми отговори със затаен дъх Бар. – Очевидно уникален, перфектен ахат. Погледнете този вид осеяна с точки повърхност... ами, това е отпечатъка на вулканичната шупла, вътре в която се е оформил. Има очакваната характерна пъстрота на повърхността, а отчупванията, където е нащърбена, показват субраковинно деление. И разбира се има признаци за ивично на шарване.

Той измъкна геоложкото чукче от колана си и небрежно удари скалата. Тя звънна като чудовищно голяма камбана.

Бар замръзна с отворена от учудване уста.

– Не би трябвало да прави това – обясни той веднага, щом дойде малко на себе си. – Звучи, сякаш е куха.

Отново чукна и скалата отново екна.

– Ахатът е странно вещество – каза той. – Потвърд е и от най-добрата стомана. Предполагам, че от него би могло да се направи камбана, ако можеше да се изработи.

Бар въткна геоложкото чукче обратно в пояса си и започна да обикаля около скалата.

– Може да е гръмотевично яйце² – промърмори той. – Но не, не може да бъде. Гръмотевичното яйце има ахат в центъра, а не на повърхността. Още повече, че ахатът е ивичен и не се среща заедно с гръмотевично яйце.

2. Обла конкрекация на халцедона (минерал.) – Бел.пр.

– Какво представлява едно гръмотевично яйце? – попитах аз, но той не ми отговори. Беше клекнал и изследваше долната част на скалата.

– Марсдън, колко бихте искал за този ахат? – попита Бар.

– Би трябвало вие да знаете цената му – отвърнах аз. – Нямам представа.

– При това положение ще ви дам хиляда.

– Не съм съгласен – казах аз. Не че смятах сумата за малка, а просто по принцип, че не трябва да се приема веднага още първото предложение.

– Ако не беше кух, би струвал много повече.

– Не можете да сте сигурен, че е кух.

– Чухте, когато го ударих.

– Може би звукът му е изобщо такъв.

Бар поклати отрицателно глава.

– Всичко това е погрешно – изказа недоволството си той. – Ивичният ахат никога не може да стане толкова голям. Никой ахат не може да бъде кух. А вие не знаете откъде е дошъл този.

Не му отговорих. Нямахше какво да му кажа.

– Вижте – каза след малко той, в ахата има отвор. Ето тук, близо до основата му.

Клекнах, за да видя къде сочеше с пръста си. Там имаше равен кръгъл отвор с диаметър не повече от половин инч. Не случаен отвор, а кръгъл и точно изрязан, сякаш пробит с бормашина.

Докато обикаляше наоколо, Бар намери едно голямо стъбло от бурен и окастри листата му. Дългото около два фута стъбло потъна плавно в отвора.

Бар клекна отново и погледна намръщено скалата.

– Сигурно е, както две и две е равно четири, че скалата е куха.

Не му обърнах голямо внимание. Бях започнал леко да се потя, защото една друга безумна мисъл бе дошла и се бе загнездила в мен:

Този отвор беше точно толкова голям, колкото през него да може да мине една от онези буболечки!

– Слушайте какво ще ви кажа – рече Бар. – Коригирам предложението си на две хиляди и ще взема ахата.

Поклатих отрицателно глава. Отказах се да свързвам буболечките със скалата, дори пробитият в нея отвор да беше с техния размер. Спомних си, че по същия начин бях свързал буболечките с хладилника, а трябва да беше очевидно за всеки, че те не можеха да имат нищо общо

нито с него, нито със скалата.

Те бяха само обикновени буболечки... е, може би не съвсем обикновени, но все пак буболечки. Доби беше озадачен от тях, но той бе първият, знаех това, който щеше да каже, че все още съществуват голям брой некласифицирани насекоми. Може би бяха вид, който внезапно се беше появил благодарение на някакъв странен каприз на екологията, след като години наред е бил непознат.

– Искате да кажете, че се отказвате от две хиляди? – попита учудено Бар.

– Ъ? – казах аз, слизайки отново на земята.

– Току-що ви предложих две хиляди за скалата.

Погледнах го внимателно. Не приличаше да е от сорта хора, които биха похарчили две хиляди за едно хоби. Повече от сигурно е, си казах аз, че познава хубавото, когато го види и бе дошъл да го получи. Той искаше да отмъкне скалата, преди да разбере истинската и стойност.

– Иска ми се да помисля върху предложението ви – отвърнах предпазливо аз. – Как бих могъл да се свържа с вас, ако го приема?

Бар ми каза накратко и грубо се сбогува. Беше обиден, че не приех неговите две хиляди. Той шумно отиде зад гаража и миг по-късно го чух да пали колата си и да потегля. Седнах до скалата и се запитах, дали не трябваше да приема тези две хиляди. Бяха много пари и щяха да ми бъдат от полза. Но човекът беше твърде любопитен и имаше алчен поглед.

Сега обаче едно нещо беше сигурно. Не можех да оставя скалата навън в градината. Бе твърде ценна, за да бъде оставена без надзор. Трябваше да намеря начин да я вкарам в гаража, където можех да я заключа. Джордж Монтгомъри имаше скрипец и полиспаг. Можех да ги заема и използвам за преместването на скалата.

Тръгнах към къщата, за да съобщя на Хелън добрите новини, макар да бях съвсем сигурен, че ще ми прочете лекция да не я продавам за две хиляди.

Тя ме срещна на прага на кухненската врата, обви ръце около врата ми и ме целуна.

– Рандъл – изчурулика тя, – това е повече от чудесно!

– Аз също мисля така – отвърнах аз, чудейки се как е успяла да узнае всичко.

– Само влез и ги виж! – извика тя. – Буболечките са изчистили къщата!

– Какво са направили?

– Ела и виж – убеждаваше ме тя, теглейки ме за ръката. – Виждал

ли си някога подобно нещо? Всичко просто свети!

Препъвайки се след нея, влязох във всекидневната и се втрених с невярващи очи в откритата се пред мен гледка.

Те работеха на батальони и съвсем целенасочено. Една група се движеше върху облегалката на креслото четири редици лазеха нагоре по нея. Долната половина на облегалката бе така чиста, че изглеждаш като нова, докато горната бе мръсна.

Друга група почистваше праха от една поставка, трета група работеше върху перваза на дюшемето в ъгъла, а малка армия буболечки полираше телевизора.

– Почистиха целия килим! – изписка Хелън. – Тази част от стаята е покрита с прах и някои от тях се отправят към камината. Вече не се нуждая от Нора. Рандъл, осъзнаваш ли, че тези буболечки ни спестяват двадесетте долара седмично, които плащаме на Нора? Питам се, дали не би ми дал тези пари за мои лични нужди. Нуждая се от толкова неща. От години не съм имала нова рокля, нужна ми е друга шапка, а онзи ден видях най-хубавия чифт обувки...

– Но буболечките! – извиках аз. – Ти се страхуваш от буболечки. Отвращават те. Освен това не почистват килима, а само го ядат.

– Тези буболечки са умни – възпротиви се Хелън, сияеща от щастие – и аз не се страхувам от тях. Не са като мравките или паяците. Не те изпълват с неприятно чувство. Самите те са толкова чисти, така приятелски настроени и така весели! Дори са красиви. Обичам просто да седя и ги наблюдавам как работят. Не е ли симпатичен начинът, по който работят на групи? Като прахосмукачка са. Само се движат върху нещо, а прахът и мърсотията изчезват от него.

Стоях там, гледайки ги как усилено работят, и почувствах ледени тръпки да лазят по гърба ми, защото, без значение как това бе в разрез със здравия разум, сега аз знаех, че нещата, които мислех относно хладилника и скалата, не са и наполовина така безумни, както може би изглеждаха.

– Ще се обадя на Ейми – каза Хелън, тръгвайки към кухнята. – Това е твърде хубаво, за да го пазим в тайна. Може би ще мога да ѝ дам малко от буболечките. Какво ще кажеш, Рандъл? Само колкото да започнат почистването на къщата ѝ.

– Хей, чакай малко! – извиках аз. – Тези същества не са буболечки.

– Не ме е грижа какво са, щом почистват къщата – отвърна безгрижно Хелън, набирайки вече номера на Ейми.

– Но, Хелън, само ако би ме изслушала...

– Ш-ш-т – отвърна закачливо тя. – Как ще мога да говоря с Ейми, ако продължаваш... О, ало, Ейми, ти ли си...?

Видях, че това беше безнадеждно. Оттеглих се напълно победен.

Запътих се към гаража с намерение да преместя някои неща, за да направя място за скалата в задната му част.

Вратата на гаража беше отворена. Вътре Били майстореше нещо на масата.

– Здравей, синко – казах аз толкова весело, колкото успех. – Какво става?

– Правя няколко капана, татко, за да хвана малко от буболечките, които почистват къщата. Томи ще ми бъде съдружник. Отиде до тях за малко стръв.

– Стръв ли?

– Разбира се. Разбрахме, че обичат ахат.

Хванах се за една дървена стойка, за да не падна. Нещата се разви- ваха малко по-бързо, отколкото можеха да се възприемат.

– Ще поставим капана долу в сутерена – каза ми Били. – Там има буболечки, колкото искаш. Опитахме всякаква стръв: сирене, ябълки, мъртви мухи и много други неща, но буболечките не се полъгаха по ни- то едно от тях. Томи имаше в джоба си едно малко зрънце ахат. Така опитахме с него.

– Но защо с ахат, синко? Не мога да се сетя за нищо по- неподходящо...

– Ами, виждаш ли, татко, проста така стана. Бяхме опитали всичко...

– Да – съгласих се аз, – виждам логика в това.

– Неприятното е – продължи Били, – че за капаните трябва да полз- ваме пластмаса. Това е единствената материя, която може да задържи буболечките. Те веднага се измъкват от капана, направен от какъвто и да е друг материал.

– Чакай малко – казах аз. – Какво възнамеряваш да правиш с тези буболечки, след като ги хванеш?

– Естествено, че ще ги продам – отвърна Били. – Томи и аз преце- ниме, че всеки би ги пожелал. Щом веднъж хората от околността раз- берат, че могат да почистят цяла къща, всеки ще поиска да ги има. Ще ги продаваме по пет долара за половин дузина. Много по-евтино е от ед- на прахосмукачка.

– Но само шест буболечки...

– Те се размножават – прекъсна ме Били. – Наистина, трябва да се

размножават твърде бързо. Преди един-два дни имахме само няколко, а сега къщата гъмжи от тях.

Били продължи да работи върху капана.

– Може би, татко – каза накрая той, – ще пожелаеш да участваш в сделката? Ще ни е необходим малко първоначален капитал. Ще трябва да купим още пластмаса, за да направим повече и по-добри капани. Може би ще успеем да извлечем големи печалби.

– Слушай, синко. Продад ли си вече от тези буболечки?

– Ами, опитахме се, но никой не ни повярва. Така че ще почакаме, докато мама разгласи малко из квартала за ползата от тях.

– Какво направихте е буболечките, които хванахте?

– Занесохме ги на доктор Уелс. Спомних си, че той искаше няколко. Дадохме му ги безплатно.

– Били, искам да направиш нещо за мен.

– Разбира се, татко. Какво е то?

– Не продавай нито една от буболечките. Поне засега, докато не ти кажа, че всичко е наред.

– Но, татко...

– Синко, имам едно подозрение. Мисля, че буболечките са пришълци от друга планета.

– Ние с Томи преценихме, че това е възможно.

– Вие какво?

– Всичко стана така, татко. Отначало мислехме да ги продадем само като редки екземпляри. Това беше преди да разберем, че могат да почистят цяла къща. Помислихме, че някои хора може да поискат да ги имат, защото са толкова различни и се опитахме да решим на каква цена да ги продаваме. И Томи предложи да казваме, че са от друга планета, например от Марс или нещо подобно. Това ни накара да се замислим и колкото повече мислехме, толкова повече започна да ни се струва, че те наистина може да са от Марс. Те не са насекоми, нито каквото и да било друго, което бихме могли да открием. Не приличат на нищо земно.

– Добре – казах аз. – Добре.

Такива са днешните деца. Не можеш да не си в крак с тях. Мислиш, че само ти знаеш нещо, а се оказва, че те го знаят по-добре от теб. Това непрекъснато се случва.

Казвам ви искрено, тази работа не е за един човек.

– Предполагам – казах аз, – че докато сте размишлявали върху всичко това, вие също сте открили, как може да са попаднали тук.

– Не можем да бъдем сигурни, но имаме една теория – каза Били. –

В тази скала там, зад къщата, открихме отвор подходящ точно за големината на тези буболечки. Така стигнахме до извода, че вероятно са я използвали.

– Няма да ми повярваш, синко – му казах аз, – но си помислих същото нещо. Обаче частта, която ме затрудни, е, какво са използвали като енергиен източник. Какво е движило скалата през Космоса?

– Ами, виж, татко, ние знаем това. Но има и нещо друго. Те може да са използвали скалата за храна по време на цялото си пътуване. Най-вероятно, първоначално са били само няколко на брой, а, влезли веднъж вътре в скалата, цялата тази храна би им стигнала може би за много години. И така, като са яли от ахата, издълбавайки скалата отвътре и правейки я по-лека, са могли да пътуват по-бързо... е, ако не по-бързо, то поне малко по-лесно. Но са внимавали много да не я пробият преди да са се приземили и да е дошло време да я напуснат.

– Но ахата е просто скала...

– Татко, ти не ме слушаш – каза нетърпеливо Били. – Обясних ти, че ахатът е единствената стръв, която ги примамва.

– Рандъл – каза Хелън на път за гаража, – ще използвам колата, ако нямаш нищо против, за да отида и видя Ейми. Исква да й разкаже всичко за буболечките.

– Върви – отвърнах аз. – Денят бездруго е загубен за мен, така че мога да си остана и вкъщи.

Тя потегли за дома на Ейми, а аз казах на Били:

– Остави всичко както си е, докато се върна.

– Къде отиваш, татко?

– Да видя Доби.

Намерих го да лежи на пейката под една ябълка с изкривено от тревога лице. Това обаче не му попречи да говори.

– Рандъл – каза той, още щом попаднах в полезрението му, – днешният ден е тъжен за мен. През целият си живот съм бил много горд със своята професионална акуратност. Но този ден наруших охотно, съзнателно и в изблик на яд всички правила на експерименталното наблюдение и лабораторната техника.

– Това е твърде лошо – съгласих се аз, питайки се за какво ли говори, което беше нещо обикновено. Човек често трябваше да се пита, какво иска да каже.

– Причина са твоите проклети буболечки – експлозивно ме обвини Доби.

– Но ти каза, че искаш още няколко от тях. Били си спомни и ти

донесе.

– Точно така. Искях да продължа изследванията си върху тях, като направя дисекция на една, за да разбера механизма ѝ на движение. Вероятно си спомняш казаното от мен относно твърдостта на ексоскелетоните³.

– Разбира се, че си спомням.

– Рандъл – рече тъжно Доби, – ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че тази външна обвивка бе толкова твърда, че нищо не успях да направя? Не можах да я разрежа, нито да я обеля. И знаеш ли какво направих?

– Нямам представа – заявих аз някак си раздражен. Надявах се, че скоро ще дойде до същността на разказа си и нямаше нужда да го подканям. Винаги си взимаше своето време.

– Ами, тогава ще ти кажа – рече той, вече кипейки от недоволство. – Взех една от тези буболечки и я сложих на наковалнята. После взех чук и я ударих с него. И да ти кажа правичката, не съм горд от действието си. Това във всяко едно отношение е най-неподходящият лабораторен метод.

– Изобщо не бих се оставил да ме безпокои такова нещо – казах аз. – Просто ще трябва да отдадеш всичко на необичайните обстоятелства. Важното за мен е, какво научи за буболечката... – В този момент през главата ми мина една ужасна мисъл. – Само не ми казвай, че не си успял с чука!

– Нищо подобно – отвърна с известно задоволство Доби. – Чукът свърши работа. Беше направена на прах.

Седнах на пейката до него и се приготвих да чакам. Знаех, че, когато му дойде времето, ще ми каже всичко.

– Изумително – каза Доби. – Да, изумително. Буболечката бе направена от кристали от нещо, което приличаше на най-фин кварц. В нея нямаше протоплазма. Или поне такава, която да мога да открия – بلاгоразумно направи уговорка той.

– Но кристална буболечка! Това е невъзможно!

– Невъзможно е – потвърди Доби. – Да, разбира се, по който и да е земен стандарт. Това противоречи на всичко, което някога сме знаели или мислили. Обаче възниква въпросът: Могат ли нашите земни стандарти, дори приблизително, да бъдат универсални?

Седях там без да кажа нищо, но почувствах голямо облекчение, че още някой мислеше същото като мен просто мъничко доказателство, че

3. Твърдата защитна външна обвивка на някои бръмбари, насекоми и пр. – Б.пр.

не съм луд.

– Разбира се – продължи Доби – това все някога трябваше да се случи. Беше почти неизбежно, рано или късно, някой чужд разум да ни издири. И знаейки това, размишлявахме за чудовища и чудовищности, но очакванията ни за нивото на ужас не се оправдаха...

– В момента няма причина да се страхуваме от буболечките – казах бързо аз. – Всъщност, те могат да ни станат полезен съюзник. Дори вече ни сътрудничат. Изглежда сключват с нас някакъв вид сделка. Ние им предоставяме място за живеене, а те на свой ред...

– Имаш грешка, Рандъл – предупреди ме сериозно Доби. Тези същества са извънземни. Нито за миг не си въобразявай, че може да имат обща цел или една единствена обща концепция с човешката раса. Техният начин на живот, какъвто и да е той, ни е съвсем чужд. Чужд трябва да е мирогледът им. Паякът е кръвен брат с теб в сравнение с тях.

– Но ние имаме мравки и оси, а те унищожават тези насекоми.

– Може да ги унищожават, но съм сигурен, че това не е част от усилията да ни сътрудничат. Не е имало опит от тяхна страна да отрупат с ласкателства човека, в чието жилище се е случило да намерят подслон, да установят свой лагер или да създадат предимство. Което и да е от тези неща. Много се съмнявам дали изобщо усещат съществуването ти, освен като някое тайнствено или по-скоро, призрачно чудовище, което засега не ги безпокои. Разбира се, те са убили твоите насекоми, но, това не е нищо повече от действие на обичайното за тяхното съществуване равнище. Насекомите може би са били на пътя им или са разпознали в тях някаква потенциална заплаха или пречка.

– Но дори да е така, можем да ги използваме – отвърнах нетърпеливо аз – да водят борба с нашите насекоми-вредители или носители на заразни болести.

– Дали ще можем? – попита Доби. – Какво те кара да мислиш така? А те няма да убиват само насекомите-вредители, а по-скоро всички насекоми. В такъв случай би ли лишил нашия растителен свят от насекомите, които го опрашват, за да споменем само един от хилядите примери?

– Вероятно си прав – отвърнах аз, – но не можеш да ми казваш, че трябва да се страхуваме от буболечки, дори да са кристални. Даже да се превърнат в заплаха, ще намерим начин да се справим с тях.

– Седях тук и мислих по този въпрос – каза Доби – и ми хрумна, че може би в този случай си имаме работа със социална концепция, с каквато никога не сме се сблъскали на Земята. Убеден съм, че тези

пришълци непременно действат на принципа на колективния разум. Ние нямаме пред себе си само една от тях или общия им брой, а съвкупността от тях като едно цяло, като единен разум с общо изразена цел и изпълнение.

– Ако наистина мислиш, че са опасни, какво тогава предлагаш да направим?

– Все още имам наковалнята и чука си.

– Не се шегувай с мен, Доби.

– Прав си – каза Доби. – Работата не е за шега, нито за наковалня и чук. Най-доброто ми предложение е района да бъде евакуиран и да бъде пусната атомна бомба.

Били дойде по пътя, плачейки.

– Татко! – викаше той. – Татко!

– Чакай, спри се – казах аз, сграбчвайки го за ръката. – Какво е станало?

– Разпарят мебелите ни – извика Били – и после ги изхвърлят през вратата!

– Хайде сега, почакай малко. Сигурен ли си?

– Видях ги да го правят – продължи Били. – Боже, как ще се ядоса мама!

Не чаках да чуя нищо повече. По възможно най-бързия начин се отпавих към къщата. Били ме следваше по петите, а Доби с щръкнали бели бакенбарди пхтеше най-отзад.

Вратата на кухнята зееше отворена, сякаш някой я беше подпрял, а навън пред стълбите лежеше купчина разнищена тъкан и части от разчленени кресла.

С един скок изкачих стъпалата и се отпавих към вратата. Тъкмо когато достигнах входа видях към мене да лети голям предмет и се дръпнах настрана. През вратата профуча изкормено седалище без крака и се приземи върху купчината отпадъци. Имаше уродлива прилика с първоначалния си вид.

Междувременно бях силно разгневен. Спуснах се към купчината и сграбчих един крак от кресло. Стиснах го здраво и се втурнах през вратата, пресичайки кухнята в посока към всекидневната. Държах крака от креслото готов за удар и ако имаше някой вътре, щях да го ударя.

Но там нямаше никой никой, който бих могъл да видя.

Хладилникът отново беше в средата на стаята, а навсякъде около него имаше натрупани купчини кухненски съдове. Оплетените пружини от седалището бяха неустойчиво облепени на него, а пръснати

навсякъде по килима имаше нитове, болтове, гайки, пирони и жици с различна дължина.

Отнякъде се чуваше странен скрибуцащ звук. Бързо се озърнах, за да видя откъде идва. И разбира се открих!

В един от ъглите бавно, отмерено и по странен начин се разпаднаше моето любимо кресло. Пироните бавно излизаха навън от тапицерията (сякаш по своя воля се измъкваха от дървото) и падаха на пода. Докато го гледах, един от болтовете падна, кракът, който крепеше, се подгъна под него и то се прекатури. Пироните продължаваха да излизат от тапицерията.

И, докато стоях и гледах, почувствах гневът ми да се изпарява и на негово място да нахлува страхът. Започна да ми става студено и усетих, че настръхвам.

Тръгнах да се измъквам навън. Не смеех да се обърна и затова отсепвах заднешком и стисках здраво крака от кресло.

Блъснах се в нещо и извиках. После се обърнах и вдигнах крака от креслото за удар.

Беше Доби. Успях навреме да се спра и да не го ударя.

– Рандъл – каза тихо той, – това са пак твоите буболечки.

Доби посочи нагоре и аз вдигнах поглед. Таванът гъмжеше от блестящи златни буболечки.

Като ги видях, малко от страха ми мина и отново започнах да изпитвам гняв. Замахнах с крака от креслото, целейки се в тавана. Бях готов да го стоваря върху буболечките, когато Доби ми сграбчи ръката.

– Не ги принуждавай да се размърдат! – извика той. – Не знаем какво може да направят.

Опитах се да си освободя ръката, но той беше увиснал на нея.

– Смятам – заяви Доби, докато се боричкаше с мен, – че положението е излязло извън границите, в които би могла да бъде овладяна от един гражданин.

Отказах се от намерението си. Беше непристойно да се опитвам да освободя ръката си от хватката на Доби, а освен това започнах също да разбирам, че тоягата е неподходящо оръжие срещу буболечките.

– Вероятно си прав – казах аз.

Видях Били да наднича през вратата.

– Махай се оттук! – му извиках аз. – Намираш се на огневата линия. Всеки момент може да изхвърлят това кресло през вратата. Почти са привършили с него.

Били се скри от погледа ми.

Излязох от кухнята и започнах да ровя в едно от чекмеджетата на бюфета, докато не открих телефонния указател. Намерих номера на полицията и го набрах.

– Сержант Ендрю на телефона – каза гласът.

– Сержант, слушайте внимателно – започнах аз. – Тук имам няколко буболечки...

– Това ли е всичко? – прекъсна ме развеселен сержантът.

– Сержант – казах аз, опитвайки се казаното от мен да прозвучи възможно най-приемливо, – зная, че звучи странно, но този вид буболечки е съвсем различен. Те трошат мебелите ми и ги изхвърлят навън.

– Вижте какво – отвърна все още с весел тон сержантът, – по-добре се върнете в леглото и се опитайте да се излекувате като поспите. В противен случай ще ви арестувам.

– Сержант – настоях аз, – говоря съвсем сериозно...

От другата страна на линията се чу тъп звук и телефонът замря.

Отново набрах номера.

– Сержант Ендрю – каза гласът.

– Току-що прекъснахте връзката! – извиках аз. – Какво искате да кажете? Аз съм сериозен гражданин, който съблюдава законите и си плаща данъците и имам право на защита и малко уважение, дори и да не мислите така. И когато ви казвам, че имам буболечки...

– Добре, добре – отвърна уморено сержантът. – Щом си го търсите. Кажете си името и адреса.

Казах му ги.

– И още нещо, господин Марсдън – рече сержантът.

– Какво има сега?

– По-добре ще е да имате тези буболечки. Ако знаете какво е добро за вас, по-добре ще е да има няколко от тях.

Тръшнах телефона и се обърнах.

Доби влезе стремително откъм всекидневната.

– Внимавай! Креслото лети към теб! – извика той.

Моето любимо кресло (по-скоро онова, което бе останало от него) изсвистя във въздуха, удари вратата и заседна в рамката ѝ. После се задвижи бързо напред-назад, освободи се и падна на купчината отвън.

– Изумително – каза със затаен дъх Доби. – Наистина изумително. Но това обяснява много неща.

– Каж ми – попитах рязко аз, – какво обяснява?

– Телекинеза – отвърна той.

– Теле..., какво?

– Е, може би само телепортация – призна свенливо Доби. – Това е способността да се преместват предмети само с помощта на мисълта.

– И мислиш, че тази телепортация потвърждава теорията ти за колективния разум?

Доби ме погледна с известно учудване.

– Точно така – потвърди той.

– Не мога да си представя защо правят всичко това – казах аз.

– Разбира се, че не можеш – отвърна Доби. – Никои не очаква от теб да можеш, нито може да си позволи да мисли, че разбира един другопланетен мотив. На пръв поглед изглежда, че събират метали може би точно това правят. Но самият факт не е достатъчен. За да се разбере техния истински мотив...

От улицата се чу сирената на приближаваща се полицейска кола.

– Това се те – казах аз, бързайки към вратата.

Колата спря и от нея слязоха двама полицаи.

– Вие ли сте Марсдън? – попита първият.

Отвърнах, че съм аз.

– Странно – намеси се вторият, – сержантът каза, че е пиан.

– Слушайте, какво става тук? – попита отново първият, взирайки се в купа отпадъци от външната страна на кухненската врата.

Два крака от кресло изсвистяха през вратата и тупнаха на земята.

– Кой изхвърля тези неща отвътре? – попита вторият полицай.

– Вътре са само буболечките – отвърнах аз. – Само буболечките и Доби. Мисля, че и той е още там.

– Да влезем и хванем този Доби, преди да е опустошил къщата.

Аз останах отвън. Нямахме смисъл да влизам. Те само щяха да зададат куп глупави въпроси, а имаше достатъчно, които можех да задам и самият аз. Нямахме нужда да слушам и измислените от друг.

Започна да се събира малка тълпа. Били беше събрал няколко от своите приятели, а съседските жени тичаха от къща на къща и пискаха като възбудени пилци. Спряли бяха няколко коли, а хората в тях гледаха глупаво.

Излязох на улицата и седнах на бордюра.

А сега, помислих си аз, всичко става само малко по-ясно. Ако Доби беше прав относно телепортацията, а фактите показваха, че беше прав, тогава скалата би могла да бъде космически кораб, който буболечките бяха използвали за пътуването си до Земята. Същата сила, която използваша за разрушаването на мебелите и за изхвърлянето им навън, биха могли да използват и за придвижване през космическото пространство.

Не бе необходимо корабът им да е скала. Би могъл да бъде каквото и да е друго.

Били със своето необременено момчешко мислене вероятно бе стигнал близо до истината. Те използваша ахатова скала, защото тя им служеше и за храна.

Полицайте изскочиха, топуркайки, от къщата и спряха до мене.

– Слушайте, господине – каза единият от тях, – имате ли поне малка представа какво става?

– По-добре поговорете с Доби – отвърнах аз. – Той е човекът с отговорите.

– Той твърди, че тези същества са от Марс.

– Не от Марс – намеси се другият полицай. – Само изказа предположение, че са оттам. Той каза „от звездите“.

– Доби е един стар козел, който говори странно – оплака се първият. – Голяма част от онова, което казва, е повече, отколкото човек би могъл да асимилира.

– Джейк, по-добре ще е да започнем да правим нещо с тази тълпа – предложи другият. – Не можем да ги оставим да се приближат твърде много.

– Ще се обадя по радиостанцията за помощ – каза Джейк.

Той отиде до полицейската кола и влезе вътре.

– Вие се навъртайте наоколо – ми нареди другият.

– Нямам намерение да ходя никъде – отвърнах аз.

Тълпата беше вече доста нараснала. Бяха спрели още коли. Някои от хората бяха излезли от тях, но повечето само седяха и гледаха отвътре. Вече се бяха насъбрали много деца. Прииждаха и още жени, вероятно от по-далечните квартали. В район като нашия мълвата бързо се разпространява.

Доби дойде с лека походка откъм двора. Седна до мен и започна да мачка бакенбардите си.

– Това няма смисъл – каза той, – но тогава, разбира се, нямаше да го вършат.

– Не мога да си обясня, защо очистват къщата – казах аз. – Защо трябва всичко да бъде изхвърлено навън, преди да започнат да трупат на куп метала? Тук трябва да има някаква причина.

По улицата изскърца кола и удари спирачки съвсем близо до мястото, където седяхме. От нея припряно излезе Хелън.

– Само да се обърна за минутка и нещо се случва – заяви тя.

– Причина са твоите буболечки – казах аз. – Твоите мили

буболечки-чистачи на къщата. Те я обезобразяват.

– Защо тогава не ги спреш?

– Защото не зная как.

– Те са от друга планета – спокойно ѝ обясни Доби. – Идват някъде от космоса.

– Доби Уелс, стой настрана от тази работа. Ти си причина за всичките неприятности. Хрумването да се интересува Били от насекоми е твое дело! Цяло лято задръства къщата с тях.

Един мъж дойде с бърза крачка при нас, клекна до мен и ме побутна по ръката. Обърнах се. Беше Бар, колекционерът на минерали.

– Марсдън – каза възбудено той, – размислих. Ще ви дам пет хиляди за тази скала. Веднага ще напиша чек за сумата.

– За коя скала? – попита Хелън. – Нашата скала отзад в градината ли имате предвид?

– Точно същата – отвърна Бар. – Трябва да я получа.

– Продай му я – рече Хелън.

– Няма да му я продам – отказах аз.

– Рандъл Марсдън – изписка тя, – не можеш да се откажеш от пет хиляди. Помисли за това, какво е такава сума...

– Мога да се откажа – заявих твърдо аз. – Скалата струва много повече. Тя не е вече само един ахат, а още и първият космически кораб, дошъл някога на Земята. За нея мога да получа всичко, каквото поискам.

Хелън ахна.

– Доби, истината ли ми казва той? – попита тя със слаб глас.

– Мисля, че по изключение, да – отвърна Доби.

– Лейди – каза полицаят, – трябва да поместите колата си, а вие граждани да преминете на отсрещния тротоар. Щом дойдат другите, ще трябва да направим кордон около мястото.

Пригответе се да преминем отсреща.

– Ако искате да останете двамата заедно, ще я преместя аз – предложи Доби.

Хелън му даде ключовете и двамата с нея пресяхохме улицата. Доби влезе в колата и я подкара.

Полицаяте вече бяха прогонили останалите коли.

Пристигнаха дузина полицейски коли. Хората се отдръпнаха от тях. Част от полицаите започнаха да изгласкат тълпата назад, а останалите се пръснаха във верига и започнаха да оформят кръг около къщата.

Счупени мебели, постелки, дюшеци, дрехи и пердета излитаха от време на време през вратата на кухнята. Купчината отпадъци ставаше

все по-голяма.

Стояхме на отсрещния тротоар и наблюдавахме как се руши нашият дом.

– Досега трябва вече да са изхвърлили почти всичко – казах със странно безпристрастие аз. – Питам се, какво ли ще последва?

– Рандъл, какво ще правим сега? – попита Хелън с насълзени очи и се вкопчи в ръката ми. – Те унищожиха всичките ми вещи. Как стои въпроса... къщата застрахована ли е?

– Не зная – отвърнах аз. – Никога не съм мислил по този въпрос. Беше самата истина. Това никога не ми бе минавало през ума. На мен, застрахователният агент!

Сам бях написал полицата и сега отчаяно се опитвах да си спомня, какво гласеше ситният шрифт. Имах чувството, че ми прималява. Как, питах се аз, би могло да се обхване със застраховка такова нещо? Това със сигурност не беше риск, който би могъл да бъде преценен.

– Във всеки случай, все още имаме скалата, която можем да продадем.

– Продължавам да си мисля, че трябваше да приемем тези пет хиляди – ми каза Хелън. – Какво би станало, ако правителството просто дойде и ни задигне скалата?

Тя е права, казах си аз. Това е точно от вида неща, които силно биха заинтересовали правителството.

Самият аз започнах да си мисля, че би трябвало да вземем тези пет хиляди.

Трима полицаи прекосиха двора, влязоха в къщата и почти веднага изхвъркнаха обратно навън. След тях се изсипа рояк блестящи точки, които бръмчаха, жужаха и така бързо пикираха, че сякаш оставяха във въздуха след себе си нишки от златния си блясък. Полицаяте тичаха, като се навеждаха, извъртаха и размахваха ръце над главите си. Тълпата се раздвижи и хората побягнаха. Полицейският кордон се разкъса и полицаите отстъпиха с достойнство, каквото можаха.

Озовах се зад къщата от другата страна на улицата. Пръстите ми още стискаха ръката на Хелън. Тя бе по-бясна от голяма оса.

– Не бе необходимо да ме дърпаш да бързам толкова – ме упрекна тя. – Бих могла да вървя и сама. Заради тебе си загубих обувките.

– Забрави обувките – отсякох аз. – Работата става сериозна. Иди намери Били и двамата изчезвайте отук. Идете у Ейми.

– Знаеш ли къде е Били?

– С приятелите си е някъде наоколо. Просто потърси група

момчета.

– А ти?

– Ще остана тук – отвърнах аз.

– Ще бъдеш ли внимателен, Рандъл?

Потупах я по рамото и се наведох да я целуна.

– Ще внимавам – отвърнах аз. – Знаеш, че не съм от много смелите.

Сега иди и намери момчето.

Хелън тръгна и после се обърна.

– Ще се върнем ли някога у дома? – попита тя.

– Мисля, че ще се върнем, и то скоро – отвърнах аз. – Все някой ще намери начин да се избавим от тях.

Наблюдавах нейното отдалечаване и студени тръпки ме побиха от лекотата, с която излъгах.

Щяхме ли наистина да се завърнем някога отново у дома? Щеше ли целият свят, цялото човечество да си бъде някога отново у дома? Щяха ли златните буболечки да отнемат комфорта и сигурността, които човекът познаваше години наред на своята планета?

Изкачих наклона на задния двор и намерих обувките на Хелън. Поставих ги в чантата си, приближих се до гърба на къщата и погледнах иззад ъгъла.

Буболечките се бяха отказали от преследването, но сега рояк от тях летеше лениво в кръг точно над покрива на къщата. Очевидно бяха на пост.

Седнах на тревата и се облегнах на стената на къщата. Беше топъл и ясен летен ден. Един от онези дни, в които човек би могъл да окоси тревата в градината си.

Този ужас, мислех аз, без значение колко противен или страшен, би могъл да бъде разбран, би могло да се води борба срещу него, но хладнокръвната самоувереност, с която златните буболечки преследваха своята цел, хладнокръвната егоцентрична ефективност, с която действаша, беше пак нещо друго.

А безпристрастието и начинът, по който не ни обръщаха внимание, бяха смразяващ удар по човешкото достойнство.

Сепнах се от шума на приближаващи се стъпки и вдигнах поглед.

Беше Артър Белсън. Изглеждаше разтревожен.

Но това не бе необичайно. Той можеше да се разтревожи и от нещо съвсем обикновено.

– Търсих те навсякъде – каза той. – Точно преди малко срещнах Доби и той ми предаде, че тези твои буболечки...

– Тези буболечки не са мои – отвърнах троснато аз. Бях започнал да се отегчавам от всеки, който говореше така, сякаш аз бях собственик на буболечките и по някакъв начин трябваше да бъда отговорен за тяхното идване на Земята.

– Е, добре де, в крайна сметка той ми каза, че те търсят метали.

– Точно така – кимнах аз. – Може би металите са ценен материал за тях. Вероятно ги нямат много там, откъдето идват.

Помислих си за ахатовата скала. Ако имаха метали, сигурно нямаше да използват нея.

– Изпитах ужасно чувство, когато се прибрах вкъщи – каза Белсън. – Помислих, че е избухнал пожар. На водещата към квартала улица имаше паркирани много коли и страхотна тъппа. Имах късмет, че успях да се промъкна през нея.

– Ела и седни – поканих го аз. – И престани с твоето вечно безпокойство.

Той обаче не ми обърна внимание.

– У дома имам ужасно много метал – каза той. – Всички тези мои машини в сутерена. Вложил съм много време, труд и пари в тях и не мога да позволя да им се случи каквото и да било. Не мислиш ли, че буболечките ще започнат да се разпростират?

– Да се разпростират ли?

– Ами, да. След като се справят с всичко в твоята къща, може да започнат да се разпростират по другите.

– Не бях помислил за това – отвърнах аз. – Допускам, че би могло да се случи.

Седях там, мислех по този въпрос и ги виждах в съзнанието си как напредват от къща на къща, изхвърлят всичко, вземат метала и го трупат на голяма купчина, докато тя покрие целия квартал и дори града.

– Доби каза, че са с кристален строеж. Не е ли странно това за едни буболечки?

Не отговорих нищо. В края на краищата той говореше на себе си.

– Но кристалът не може да бъде жив – запротестира Белсън. – Той е материал, от който се изработват разни неща електронни лампи и други подобни неща. В тях няма живот.

– Не се опитвай да спориш с мен. Не зависи от мен, дали да са от кристал.

Тълпата на улицата изглежда продължаваше да нараства. Станах и погледнах иззад ъгъла на къщата. В момента нямаше нищо за гледане. Всичко изглеждаше мирно и тихо. Един-двама полицаи тичаха

възбудено наоколо, но не виждах да се е случило нещо. Всичко си беше точно както преди.

В този момент вратата на една от паркираните полицейски коли бавно, почти величествено се откачи и заплава към отворената кухненска врата. Достигна я, завъртя се леко наляво и изчезна вътре.

Във въздуха, проблясквайки, се носеше огледало за обратно виждане. Следваше го клаксон. Двата предмета изчезнаха в къщата.

Боже мой, възкликнах аз, буболечките са нападнали колите!

Сега вече забелязах, че на някои от тях липсват капаци и брони. Липсваха и още няколко врати.

Буболечките, помислих си аз, накрая удариха къравото. Нямахте да спрат, докато не оголят колите до гумите.

Мислех си също, като странна вироглава реакция, че в къщата няма достатъчно място за складиране на всички тези разглобени коли. Какво ще стане, питах се аз, когато тя се напълни?

Половин дузина полицаи прекосиха улицата и се отправиха към къщата. Успяха да стигнат до тревната площ, преди патрулът от буболечки да ги усети и се спусне към тях като жужаща златна дъга. Полицайте отстъпиха панически. След като свърши работата си патрулът се върна и отново закръжи над покрива. Брони, врати стопове, фарове, радиоантени и други части от колите продължиха да се изсипват в къщата. Отнякъде се появи едно куче и, махайки приятелски с опашка, тръгна да пресича тревната площ.

Рояк буболечки се отдели от патрула и се насочи към него.

Кучето се сепна от жуженето на нападащите го буболечки и се обърна, за да побегне, но беше вече късно.

Чу се гадният тъп звук на куршуми, забиващи се в плът. Кучето подскочи високо и падна по гръб.

Буболечките отново се вдигнаха във въздуха. В редовете им нямаше празнини.

Кучето лежеше, потръпвайки, а кръвта му изтичаше в тревата.

Свих обратно зад ъгъла на къщата. Гадеше ми се. Превих се на две, опитвайки се с всички сили да повърна. Потиснах това свое желание и стомахът ми се успокои. Надзърнах иззад ъгъла на къщата.

Отново всичко бе мирно и тихо. Мъртвото куче лежеше проснато на тревата. Буболечките бяха заети с оголване на колите. Не се виждаше никакъв полицаи. Не се виждаше и никой друг. Дори Белсън беше изчезнал някъде.

Положението беше вече различно. Причина бе кучето.

Буболечките не бяха повече само мистерия, а още и смъртна опасност. Всяка от тях представляваше надарен с разум куршум.

Спомних си нещо, което Доби каза само преди около час. Да се евакуира района и после да се пусне атомна бомба, бе казал той.

Дотам ли щеше да се стигне? – питах се аз. Това ли бе единствено средство срещу опасността?

Разбира се никой още не мислеше по този начин, но може би не за дълго. Това бе само началото. Днес градът беше нашрек и на сцената бе полицията. Утре може би губернаторът, а по-късно и федералното правителство щеше да изпрати войскови части. След това вероятно единственият отговор щеше да бъде предложението на Доби.

Буболечките все още не се разпространяваха твърде бързо, но опасенията на Белсън бяха сериозни. С времето щяха да се разпространят, измествайки квартал по квартал своето предмостие и увеличавайки непрекъснатото количество си. Защото Били беше прав, когато каза, че те наистина се размножават много бързо.

Опитах се безуспешно да си представя скоростта на тяхното размножаване.

Най-напред вероятно правителството щеше да се опита да влезе в контакт с тях, да установи някаква връзка. Може би не със самите същества, а по-скоро с този колективен разум, който Доби считаше, че притежават.

Но беше ли възможно да се осъществи връзка с подобни същества? На какво интелектуално ниво можеше да ги доближи човек? Какво би се получило от такава връзка, ако се осъществеше? Каква беше основата за разбирателство между тези същества и човешката раса?

И накрая установих, че дори докато всички тези въпроси занимаваха ума ми, съм мислил панически. Да се подхване проблем като предложеният от буболечките бе нужна обективност. Не можеше да става и дума за страх или гняв. За човека бе дошло времето да отхвърли дребнавото еднопланетно мислене.

Този въпрос разбира се не беше мой, но мислейки за него виждах смъртна опасност от закъснението на евентуалната власт, която и да бе тя, с нейната обективност.

Трябваше да има начин да бъдат спряни буболечките, някакъв начин да се борим с тях. Преди да се опитаме да установим контакт, трябваше да има начин, по който да ги удържим.

Помислих си за нещо от казаното от Били, че за да бъдат задържани, щом веднъж бъдат хванати, е необходим пластмасов капан.

Запитах се, откъде ли момчето знаеше това? Може би не беше нещо повече от опитването на различни методи, докато се получи желания резултат. В края на краищата сигурно са пробвали с Томи няколко различни видове капани.

Пластмасата можеше да бъде решението на проблема, ако започнехме да действваме преди да се разпространили твърде много.

Но защо пластмасата? Кой елемент от нея ги ограничаваше до пълна неподвижност и ги задържаше в себе си, щом веднъж биваха уловени? Някой фактор, който може би щяхме да научим едва след продължително и старателно изследване. Сега обаче това нямаше значение. Достатъчно беше да знаем, че пластмасата става за тази работа.

Стоях известно време там и прехвърлях в ума си въпроса при кого да отида.

Разбира се можех да отида в полицията, но имах чувството, че там нямаше да ми обърнат достатъчно внимание. Същото важеше и за градската управа. Тя вероятно щеше за момент да се вслуша, да обсъди въпроса, да свика конференция и накрая да се почувства принудена да се консултира с някой експерт, преди да предприеме каквото и да било. А за намеса на правителството във Вашингтон в момента не можеше и да се мисли.

Бедата бе, че никой още не беше достатъчно уплашен. За да действат с подходяща бързина, те трябваше да бъдат силно уплашени, а аз имах повече време за това от който и да е друг.

Тогава се сетих за един човек, който бе уплашен колкото мен.

Белсън.

Белсън беше човекът, който щеше да ми помогне. Беше уплашен до смърт.

Той беше инженер и вероятно можеше да ми каже, дали замисленото от мен е добро или не. Можеше да седне и измисли как то да стане. Знаеше откъде да намери нужната ни пластмаса и повече от сигурно как да уреди произвеждането ѝ. Може би знаеше също и някой, с когото би било добре да се говори.

Върнах се до ъгъла на къщата и се огледах.

Виждаха се наоколо полицаи, но не бяха много. Не правеха нищо, само стояха и гледаха, докато буболечките продължаваха да работят върху колите. Бяха вече добре оголили купетата им и сега се занимаваха с двигателите. Докато ги наблюдавах, видях как един двигател се издигна и заплава към къщата. От него капеше масло и падаха големи парчета спечена мърсотия. Потръпнах при мисълта как щеше да изцапа

килимите и тапетите на Хелън.

Тук-там се виждаха групи зяпачи, но всички стояха на почтително разстояние.

Стори ми се, че, ако обиколя квартала, няма да е трудно да стигна до къщата та Белсън. И така, тръгнах.

Питах се, дали Белсън си е в къщи и се боях да не би да го няма. Повечето от околните домове изглеждаха изоставени. Трябваше да използвам този шанс. Ако го нямаше в дома му, щях да го търся, докато го намеря.

Стигнах до къщата на Белсън и позвъних. Нямаше отговор, така че направо влязох.

Къщата изглеждаше пуста.

– Белсън! – извиках аз.

Тогава чух по стълбите шум от стъпки. Вратата на сутерена се отвори и главата на Белсън се показа навън.

– О, това си ти – каза той. – Радвам се, че дойде. Ще имам нужда от малко помощ. Изпратих семейството си на друго място.

– Белсън – започнах аз, – зная какво можем да направим. Трябва да намерим огромен пластмасов лист и да го поставим върху къщата. Така буболечките няма да могат да излязат. Вероятно ще можем да получим четири хеликоптера по един за всеки ъгъл на листа.

– Слез в сутерена – каза Белсън. – Там има работа и за двама ни.

Последвах го надолу по стълбите в работилницата му. Тя беше подредена, както можеше да се очаква от вечно безпокоящ се от нещо човек като Белсън.

Музикалните машини, лъснати до блясък, стояха в прави редици, работната маса бе безупречна, а всички инструменти бяха по местата си. Записващата машина стоеше в един ъгъл цялата осветена като елха. Пред нея имаше маса, но съвсем не подредена. Бе отрупана с книги, някои от които лежаха отворени, а други бяха нахвърлени безразборно на купчина. Навсякъде бяха пръснати надраскани листове хартия, а връзки от нея лежаха по пода.

– Не е възможно да греша – ми каза Белсън, възбуден както винаги. – Трябва да бъда сигурен още от първия път. Втори такъв шанс няма да има. Разполагах с дяволски малко време да го измисля, но считам, че вече го получих.

– Слушай, Белсън – казах аз леко раздражен, – не зная над каква вятърничава схема може би работиш, но каквато и да е тя, работата, по която съм дошъл, е бърза и важна.

– По-късно – рече Белсън, почти подскачайки в нетърпението си. – Ще ми кажеш по-късно. Трябва да довърша една лента. Направих всички изчисления...

– Но става дума за буболечките!

– Това също, глупако! – ми изкрещя Белсън. – Над какво друго очакваше да ме намериш, че работя? Знаеш, че не мога да рискувам да дойдат тук. Няма да ги оставя да ми отнемат всичко, което съм направил.

– Но, Белсън...

– Виж тази машина – ме прекъсна той, посочвайки една от по-малките. – Нея трябва да използваме. Захранва се от батерия. Виж дали можеш да я поместиш до вратата.

Той се засуети около машината за запис, после седна пред нея и започна бавно и внимателно да манипулира с клавиатурата. Машината отвърна с мъркане и тракане, а светлините ѝ замигаха.

Видях, че няма смисъл да се опитвам да му говоря, преди да си е свършил работата. Имаше разбира се известен шанс да знае какво прави, да е измислил някакъв начин или да защити тези машини, или да спре буболечките.

Отидох до машината, която ми посочи. Беше по-тежка, отколкото изглеждаше. Започнах да я тласкам. Местех я само с по няколко инча наведнъж, но продължавах.

Внезапно, както я тласках, без да питам разбрах какво замисляше Белсън.

Учудих се как сам не съм се сетил за това. Защо и Доби с всичките си приказки за А-бомби също не се беше сетил. Разбира се, трябваше да се сети човек като Белсън с неговото странно хоби.

Идеята бе така стара, до такава степен част от магическото минало, че бе почти странна, но щеше да свърши работа.

Белсън стана от машината и свали от нея една ролка с лента. Побърза към мен и коленичи до машината, която бях изтласкал почти до вратата.

– Не мога да бъда сигурен какво точно представляват – ми каза той. – Разбира се зная, че са с кристален строеж, но точно какъв? И така, трябваше да изработя един вид подвижно устройство, излъчваща вълни със свръхзвукова честота. Надявам се, че някъде в този диапазон е тази, която ще попадне в резонанс с кристалната им структура, каквато и да е тя.

Той отвори една секция в малката машина и започна да прокарва

лентата в нея.

– Също като цигулката, която счупила чашата – казах аз.

– Класическият принцип – изсумтя нервно той. – Виждам, че си чувал за него.

– Всеки е чувал – казах аз.

– Сега, слушай ме внимателно – рече Белсън. – Трябва само да натиснем този бутон и лентата ще започне да се движи. Този уред контролира силата на звука и е нагласен на максимум. Ние ще отворим вратата, ще хванем машината от двете ѝ страни и ще я носим, докато можем. После ще я оставим. Искам да я приближим до тях.

– Не твърде много – го предупредих аз. – Буболечките току-що убиха едно куче. Няколко от тях го удариха и минаха през него без да спират. Те са живи куршуми.

– Такива си ги представях – облиза пресъхналите си устни Белсън и посегна да отвори вратата.

– Само минутка, Белсън. А имаме ли право?

– Право за какво? – попита той.

– Право да убиваме тези същества. Те са първите пришълци от друга планета, дошли да ни посетят. Много бихме научили, само ако можехме да поговорим с тях...

– Да поговорим с тях ли?

– Ами, да установим връзка. Да ги разберем.

Чудех се какво ли е станало с мен, за да говоря по този начин.

– След това, което направиха с кучето ли? Или след което направиха с теб?

– Да – отвърнах аз, – дори след това, което ми направиха.

– Ти си луд! – изкрещя Белсън, дръпна и отвори вратата. – Хайде, хващай я!

Поколебах се за миг и после сграбчих дръжката.

Машината беше тежка, но ние я вдигнахме и понесохме навън. Препъвахме се с нея почти до алеята. Там инерцията от нашето втурване се изчерпи и ние оставихме товара си на земята.

Вдигнах поглед към моята къща. Патрулиращите буболечки бяха там. Те кръжаха малко над билото на покрива и образуваха в светлината на залязващото слънце блестящ златен кръг.

– Може би – дишаше запъхтяно Белсън, – може би можем още да я приближим.

Наведох се, за да хвана отново дръжката и още докато вършех това забелязах как патрулиращият кръг се разчупи.

– Внимавай! – извиках аз, защото буболечките се бяха втурнали към нас. – Бутонът! Бутонът!

Но Белсън стоеше и ги гледаше втрещено замръзнал, безмълвен, вцепенен.

Хвърлих се върху машината, намерих бутона и го натиснах, а после, пълзейки в прахта, се сгуших в основата ѝ, опитвайки се максимално да се смаля.

Нямаше никакъв звук и разбира се знаех, че няма да има, но това не ми попречи да се чудя защо не го чувам. Може би, мислех аз, лентата се е повредила или машината не е заработила. С крайчеца на окото си видях как патрулът се насочва към нас. Те сякаш висяха във въздуха и нищо не можеше да ги спре. Но знаех, че греша и че страхът просто правеше номера с времето.

Бях наистина уплашен, но не толкова, колкото Белсън. Той продължаваше да стои изправен, без да е в състояние да се помръдне, и да се визира в приближаващата се смърт в позата на поразяващо неверие.

Те бяха почти до нас. Бяха така близо, че виждах всяка от тях като танцуваща златна частица. Внезапно всяка буболечка се превърна в облаци прах и рожъкът изчезна.

Изправих се бавно на крака и се изтупах.

– Ела на себе си – казах на Белсън и го разтърсих.

Той бавно се обърна към мен и видях напрежението да изчезва от лицето му.

– Машината работи – каза той с равен глас. – Сигурен бях, че ще работи.

– Забелязах това – казах аз и без да зная защо добавих с горчивина: – Ти си героят на деня.

Оставих Белсън да стои до машината и бавно пресякох алеята.

Правилно или не, ние направихме това. Бяха ни посетили първите същества от космоса, а ние ги унищожихме. Щеше ли да се случи същото и с нас, когато се отправехме към звездите? Щяхме ли да намерим така малко търпение и да срещнем така малко разбиране? Щяхме ли да действваме така арогантно като тези златни буболечки? Винаги ли щеше да има белсънзовци, които да надделяват над марсдънзовци? Щяха ли марсдънзовци винаги да не бъдат в състояние или да не искат да се изправят пред панически викащите, винаги опасяващи се, че тяхната позиция на бавно информиране може да бъде антиобществена? Щеше ли движещото чувство на страх и нежелание за разбиране да преграждат пътя на всички същества от звездите?

Беше странно, че точно аз от всички хора мислех за тези неща. Защото моята къща бе опустошена от буболечките.

Макар че, като си помисля, те може би не ми костваха нищо. Можеха да ми донесат пари. Все още притежавах скалата-ахат, а тя бе цяло богатство.

Бързо погледнах към градината, но скалата я нямаше там.

Впуснах се да тичам със заседнала в гърлото буца.

Спрях на ъгъла на градината и се взрях вцепенен от ужас в елегантната купчинка блестящ прах.

Имаше едно нещо, което бях забравил, а именно, че ахата, както буболечките и чашата, беше също с кристална структура!

Този Белсън, помислих си аз, с неговото подвижно устройство за излъчване на вълни със свръхзвукови честоти!

Идваше ми да грабна една от тези негови машини и да я запратя по него!

После замръзнах неподвижно. Осъзнах, че нищо не мога да направя или кажа. Белсън беше герой, точно както казах аз. Той бе единственият, който премахна заплахата от звездите.

Това щяха да тръбят заглавията по вестниците, така щеше да мисли целият свят. С изключение може би на няколко учени и други като тях, които не влизаха в сметката.

Белсън беше героят и само ако го докоснех с пръст, щях вероятно да бъда линчуван.

Бях прав. Белсън е героят.

Той включваше своя оркестър в шест часа всяка сутрин и никой в квартала не можеше да му каже нещо.

Има ли някой, който да знае колко струва звукоизолирането на цяла къща?

КРАЙ

© 1960 Клифърд Саймък
© 1999 Григор Попхристов, превод от английски

Clifford Simak
The Golden Bugs, 1960

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание:

Златните буболечки, SF Трилър 31
ИГ „Неохрон“ и ИК „Орфия“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11200>]